

Морської осені (1956) Вінграновський Микола Степанович

Стоїть голубою журбою
Осінь морська голуба,
І моря бентежна плавба
З моєю злилася ходою.

І ясно далеко мені,
І морю далеко ясно,
Бо радісно нам і прекрасно
Іти в голубому вогні.

І думать, і мріять здаля
Про обрії нашої долі...
Мовчать береги ясночолі,
Мовчить ясночола земля.

І хвилі в глибокому хорі
Здіймають зелені пісні...
Іду у безсмертному морі,
І море іде у мені!..

І я відчуваю, що жив я,
Що житиму ще й живу,
Бо морю й землі не чужий я,
Бо їх я собою зову.

Бо море дало мені очі,
І простори, і висоти,
Земля дарувала турботи,
І хліба, і губи дівочі,

І ворога дарувала,
І перемог, і горя...
Чого ж мені прикро мало
Себе, і землі, і моря?

Чи, може, це юність ревно
Поки що мене баламутить,
І я сподіваюсь даремно
Несягнене осягнути?

Чи, може, це зрілості соки
Мене вже сповняють в силі,
І меншає в небосхилі
І море, і світ високий...

1956

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/morskoj_oseni